

Experiències mar enllà

per en Joan Perich.

Capítol Primer

Un vent semblant a la tramuntana (per lo freda i consistent) em va donar la benvinguda al complex golfístic de St.Andrews. Els 6 camps de que disposen estan situats davant d'una ampla badia que queda partida per una important llengua de mar que s'endinsa quilometres, o millor dit, milles terra endins. Els camps de golf queden al sud, mentre que al nord hi ha una impressionant base militar de la RAF.

El primer que et trobes és la espectacular seu del Royal & Ancient. Un edifici antic i noble que presideix el tee del 1 i el green del 18 del "Old Course", el primer i mes important recorregut del complex. Molta gent creu que aquesta es la casa club de St.Andrews, quan en realitat la casa club (molt més moderna i democràtica) queda endinsada al recorregut, propera al forat 3 del Old, i just al davant dels tees del 1 dels altres dos camps importants: El Jubilee Course i el New Course

En aquesta casa club es on es gestionen tots els green-fees, el lloguer de material, la botiga, el restaurant, vestidors, etc. En la seu del Royal&Ancient hi ha els "members", els socis d'aquesta societat que s'ocupa dels destins del golf a mig món. Evidentment aquesta societat es tancada, exclusiva i difícil de visitar. Per les seves finestres es veuen els ancians lords, jugant a les cartes, o veien per els finestrals com els jugadors surten del impressionant tee del 1.

A la dreta del tee de sortida hi ha la caseta dels caddies. Al Old course molta gent lloga un caddie, entre altres coses perquè esta prohibit jugar amb carretó de mà abans de les 12 del migdia, així, que si no vols tenir un problema greu de cervicals tens que llogar-ne un. N'hi ha de tres classes. Els que només porten la bossa, els que porten la bossa i et donen alguna recomanació, i finalment els "Senior Caddie", que son els que et poden ajudar en totes les circumstancies; Pal que has de jugar, metres que et falten, caigudes al green, etc. Cobren respectivament 5mil, 7mil5centes, i 10mil.

En aquesta caseta també et lloguen els carretóns, evidentment a partir de les 12 i un minut del migdia. Ni un minut abans (com vaig comprovar).

Just davant d'aquesta caseta i prop del tee de sortida hi ha la caseta del "starter", un personatge que comprova qui ets, si pots jugar, si tens handicap suficient, si ho pots demostrar, i finalment et dona tots els estris per apuntar el resultat. Targeta per anotar en brut, targeta per anotar en net, llibre de distancies, llapis i bona sort.

Finalment i just al costat del tee hi ha un altre personatge que aquí anomenaríem starter, perquè es el que et diu quan pots sortir, però que com que ja en portem un d'starter, li direm que es l'acomiadador, perquè es l'últim esglaó entre tot el merder que has tingut que passar per jugar en aquest camp i el primer cop de pal.

A la nostre esquerra tenim el immens green del 18 i passat aquest, el camí de l'hotel i l'emblemàtica botiga de Tom Morris. Amb tot aquest "entorn", i mitja dotzena de turistes que t'apunten amb les seves càmeras em vaig disposar a fer el primer cop.

Capítol Segon

Haig de confessar que el meu primer cop no va ser amb el "driver". Si ja ho sé, això no fa gaire valent, però nois, que voleu que us digui, fer el primer cop a St.Andrews i fotre una "cagarella" era l'últim que volia. A més, el rierol que creua el carrers del 1 i del 18, es a l'abast d'un bon driver, per tant vaig decidir "desenfundar" la meva fidel i noble fusta 3. Després d'una agradable conversa amb l'últim starter aquest em va dir "Go and enjoy" I jo l'hi vaig fotre garrotada. La tensió del moment va fer que malgrat el bon impacte, la bola sortís un xic tallada, agafant un perillós rumb cap a la dreta. Però com que si una cosa tenen els escocesos, es que son previnguts, el carrer del 1 es tan i tant ample, que permet errors com el meu i possibilita que em deixes uns 140 metres fins al green del 1. El vent que bufava era fort i en contra, amb lo que el ferro 7 que vaig llençar amb el meu segon cop va anar a parar inevitablement al rierol del famós pont. "Merda", vaig pensar. Tot el sinuos rierol es ple de d'artilugis semblants a "pescaboles" perquè es veu que hi ha molts visitants a les tranquil·les aigües.

Després d'un dropatge meticulós vaig comprovar com els greens eren poc receptius aquell mati. Unes quantes setmanes de bon temps i aquell vent que ve directament del pol nord, fan que els greens del Old Course siguin miralls durs i capriciosos.

Un parell de putts i el meu primer doble-bogey era una realitat. A la meua esquerra entreveia el fastuós green del 17 amb el seu bunker mític i perfectament arrodonit i profund. Ja ens veurem d'aquí una estona vaig pensar. Camino cap el tee del 2 sense poder apartar la vista del famós hotel, y del magatzem que s'ha de sobrevolar per nassos si vols agafar carrer. La meua primera impressió va ser que no era tan espectacular com em pensava. Cosa que més tard vaig corroborar, je,je.

A partir del 2 els carrers son molt semblants. La variació ve donada per la disposició dels sempre temibles bunkers i per les zones de "gatosses" que son per tot arreu. Son zones completament inaccessibles i on pots perdre la bola amb facilitat. Son mates que van dels 50 centímetres als dos metres i pico. Molt denses i que punxen com condemnades. Només cal un intent de penetració per adonar-te que val més deixar la bola perduda i jugar-ne un altre si no vols tenir que trucar a l'helicòpter del RACC perquè et porti a l'hospital.

Un altre curiositat es que des del tee i fins el green no hi ha carrer. Tot es un immens green. Es a dir els carrers tenen un tipus d'herba pràcticament idèntica als greens i igual de curta. Si agafes carrer amb el cop de sortida fas moltíssims metres perquè la bola bota i roda sense parar. Això complica els cops d'aproximació, dons no hi ha ante-greens i la bola tal com entra al green pot sortir, també, sense parar. Els greens son gegantins. Tenen molts greens compartits però es perquè volen, perquè em vaig trobar amb distancies entre les dos banderes d'un mateix green d'aproximadament 100 metres. I si, efectivament, vaig tenir que fer un parell de putts d'una distancia molt superior a la majoria de carrers d'un Pitch&Putt. Per cert, amb un resultat nefast.

Capítol Tercer

El número de bunkers de l'Old Course és de 112, que dividit per 18 dona un total de 6 bunkers i pico per carrer. N'hi ha d'immensos com el "hell's bunker" o bunker de l'infern que la Maria, la meua dona, va tenir la sort de tastar i de superar amb un sol cop. I n'hi ha de tan petits que amb prou feines podem fer el swing. La majoria son profunds amb parets importants construïdes amb una mena pisos de uns cinc centímetres d'alçada, tècnica que desconec completament, però que té una importància decisiva en el comportament de la bola. Tan quan la bola ens entra al bunker des del carrer, com quan intentant sortir d'ell, topem amb aquesta mena de parets tan verticals i toves, i la reacció de la bola es caure a plom independentment de la força amb la que hagi colpejat el mur. Aquest fet, juntament amb les característiques de la sorra (el veritable secret dels bunkers), fa que en qualsevol circumstancia la bola quedi sempre mal posada. Aquesta sorra es molt especial. Es tracta fonamentalment de sorra de platja. Aquella mena de sorra que trobem en la majoria de platges del cantàbric. Finíssima i molt pesada. El cop de bunker que nosaltres fem servir aquí, allà no serveix. Si piquem dos dits abans, el pal s'ens clava a terra contundentment, fins i tot ens podem lesionar amb aquest cop. No cal dir que la bola ni es belluga. Cal picar molt més a prop de la bola i amb la cara del pal molt oberta si volem tenir alguna possibilitat de treure-la. La dutxa de sorra tampoc te la traurà ningú, perquè es tan fina, que s'aixeca inevitablement un núvol que t'impregna de dalt a baix. Els 112 bunkers estan posats sense cap coherència evident. Te'ls trobes en qualsevol lloc del camp en qualsevol circumstancia,

Moltes vegades son invisibles en el sentit del joc. Tu tan sols veus una duna més, i al apropar-te descobreixes que allà també hi ha una trampa. Altres estan majestuosament instal·lats davant teu, no només esperant que passis, sinó que tot el disseny del carrer esta pensat per que la teva bola acabi dins el bunker. Hi ha carrers on les dunes estan dissenyades en forma de canal per recollir la bola i fer-la caure a les ferotges boques sorreres.

En el mític 17, on has de sobre-volar part de l'hotel, hi ha potser el bunker mes emblemàtic del camp. Es just al costat del green i te una forma perfectament circular i profunda. Sembla talment que Deu hagués agafat el "taladro" i hagués fet un cop de broca al verd ante-green d'aquest forat màgic. Quan vaig agafar el PW per fer el segon cop cap aquest green, em va entrar la tentació d'apuntar cap el bunker. Clar que també era forta la temptació de fer un bon cop d'aproximació i intentar el birdie. Per sort o per desgracia, vaig agafar green de dos

i no vaig gosar intercanviar la meua possibilitat de fer tres, amb la de tastar l'imponent "olla". Així que vaig pattejar i tot i errar el birdie, el par que vaig fer em va semblar digne de l'excel·lència d'una bona "orissada" o d'uns bons "retxos" amb all i julivert.

Total, que aquest bunker va quedar verge, de com a mínim el meu rabiós blaster.

Durant els tres dies que vàrem jugar a St.Andrews, vàrem ser sobre-volats per impressionants aparells de guerra de la base veïna de Leuchars. Tinc que confessar que malgrat la meua indiferència per tot lo que representa el poder militar, aquestes màquines em deixaven boca-badat. M'oblidava de St.Andrews, dels pals, dels bunkers i de la dona. Amb la boca oberta com un babau, mirava sense parar les evolucions dels avions de guerra que entrenaven pirueta amunt, pirueta avall amb un "estruendo" i amb una sensació de poder difícilment igualable. No vaig evitar pensar que som molt diferents aquí i allà. A casa nostre ningú toleraria que un avio de guerra entrenés sobre nuclis turístics, mentre que allà ningú en feia cas. Bé gaire bé ningú.

Tot de cop, arribant al forat 10 les banderes varen deixar de ser blanques i començaren a ser vermelles. Tornàvem a casa, i el vent era ara a favor. Però d'això i de alguna altre cosa ja us en parlaré en el proper capítol.

Capítol Quart

Els 9 forats de tornada de la primera jornada varen ser molt més dolços que els nou primers. Potser era perquè les banderes d'aquesta segona volta eren vermelles, i ja se sap, el vermell és color de victòria, o això és el que hem après de Tiger Woods. L'endemà l'starter del Jubilee Course em va aclarir el canvi de color de les banderes, inclosa la del 18 que va per lliure. Els 9 primers forats de l'Old Course venen senyalats amb banderes blanques. A la segona volta són vermelles. Aquesta tradició ve donada per la necessitat de diferenciar en els greens compartits les banderes de l'anada i la tornada. Al cap d'uns quants segles varen començar a fer altres camps (en tenen sis) i tots varen agafar aquesta mena de pauta: primera volta blanques, segona vermelles. Evidentment, el Jubilee, un camp força més difícil que l'Old, també tenia aquesta disposició de colors en les banderes, però collons, mentre el giri m'explicava la història, jo veia el green del 18 amb bandera blanca...

Sorry, how are the 18 flag is white, if the second flag's round are red? vaig preguntar amb el meu escocès de la Vall d'Aro...

Oh, it's the Old Course tradition, em diu el paio. I tot girant-se cap el divuit del Old, em va fer veure com allà també era blanca, i tot cofoi em va explicar: Al principi dels temps la bandera del 18 també era vermella, però com pots veure, l'hotel de darrera el green del 18 està construït amb una mena de pedra vermellosa, ho veus? Yes, yes. Dons un bon dia els jugadors es varen queixar que a última hora de la tarda, amb el sol de ponent, la bandera vermella no es diferenciava prou de l'edifici vermell, per tant varen decidir que la bandera del 18 seria excepcionalment blanca. I així va ser. I quan fa 120 anys més o menys varen construir el New Course, varen decidir que la bandera del 18 també fos blanca, i així amb tots els camps que han construït fins ara, i m'imagino, en molts altres camps del món. Segurament el bon resultat de la segona volta (+5) va ser més culpa del vent a favor, que dels draps vermells. però quan un està envoltat de tanta màgia, superstició, i tradicions ancestrals, pot deixar-se portar per sensacions molt més espirituals que un massa tangible vent del mar del nord.

Fotia tant de vent que vaig fer el meu drive més llarg de l'història. 365 iardes en un cop que va volar tant com va rodar. El fet és que el grup de davant estaven fent els seus putts, i que varen veure la meua bola com els hi passava per sota les cames. Després de les disculpes pertinents, vaig fallar l'eagle i vaig fer el meu primer i únic birdie al Old Course. Tot això passava al forat 16. Més content que un gínjol, em vaig trobar amb el que vaig anar a buscar a Escòcia; El forat 17, l'hotel, la carretera, el bunker... Un escenari quasi familiar de veure'ls tantes i tantes vegades a la tele. Havia arribat el moment esperat.

Capítol Cinquè

Malgrat que des de el carrer del 2 i del 3 la fesomia de l'hotel i del 17 queda just a l'esquerra, no deixa que entre que vas de cul amb el joc i la certa distància no prenguis consciència del que realment és fins que no ets al tee de sortida. La primera impressió és que la fera no es tan ferotge com la pinten. Després de veure a la tele com aquells homes carregats de professionalitat suaven tinta per passar l'hotel, i agafar carrer, a un, digueu-me xulo, no li va semblar tan complicat. De fet l'hotel no entra en joc, l'edifici, modern i luxós,

corre paral·lel al carrer, força introduït al fora límits. El que si entra en joc, son unes dependències, o magatzem del mateix hotel que estan pintades de verd i sense finestres, en part per diluir-se amb el camp (ja que ocupen bon tros del carrer) i en part perquè com que estan a tret de sortida, no tenen parts "sensibles" de ser perforades.

Aquesta nau, és a uns 150 metres del tee de sortida, o sigui que es relativament fàcil sobrevolar-la. El que no esta clar es en quina direcció has de enviar la bola perquè aquest edifici tapa completament la vista de green i carrer. Emocionat vaig agafar el meu vell Ping, i li vaig cardar gardela sense rumiar massa. Si havia algú fent la migdiada en alguna habitació amb la finestra oberta devia sentir el bufet de la meva bola, perquè em va sortir recta però un pel a la dreta, amb lo que passes molt a prop de les balconades. L'alçada tampoc va ser la ideal, perquè tot just li va sobrar un metre per tocar el sostre del magatzem. No tenia idea de a on havia pogut anar la meva Pro-V, però el que si intuïa, era que no pintava be. Per tant vaig agafar la Callaway. (sempre jugo les provisionals amb bola Callaway) La provisional, va semblar que era més ortodoxa. Va volar més, i més centrada per sobre l'estructura. Mentre anava vorejant el mur que separa edificis i camp, vaig anar-me convencent que havia cagada, amb perdó. Tot just acabat el magatzem s'obria una mena de pati on hi tenen com una piscina natural, amb rocalla de riu, gandules i moltes vidrieres. El mur va obrint a la dreta molt suaument, amb lo que queda clar que no es només problema de passar el edifici, si no que el drive ha de passar magatzem, pati, bassa, terrassa i vidrieres. Convençut que la meva bola era a la piscineta i que no havia trencat un vidre de miracle, vaig preguntar a la Maria si havia vist la segona bola. Aquí varen començar les sorpreses, perquè la bola provisional que tant prometia, havia creuat el carrer de dreta a esquerra, ja que el 17 obre cap a la dreta tot just acaba l'hosteleria. Per tant era a rough amb un difícil segon cop esperant-me.

Tot d'un cop, la Maria em diu; escolta, aquí hi ha una bola. Prop de la seva, en mig del carrer, a poc més de 110 metres de green hi havia la Titleist, esperant que deixes de fer el capullo i la jugués... Inflat com un tuxó, vaig fer un cop d'ull enrera per veure la perspectiva del hotel des de la cara B. Collons! vaig pensar, dons resulta que s'ha de jugar com l'he jugat (o com l'he cagat). Efectivament, el cop ideal ha de passar fregant les calces de la giri que estan esteses al balcó del segon pis del hotel i passar per sobre la boina escocesa d'en McCallagan que es estirat bevent un Malta al jardinet.

Només així agafes carrer en aquest forat 17. El segon cop depèn evidentment del primer. Si ets a carrer i a prop, no es difícil. El green es monstruosament gran i el famós bunker de l'esquerra només entra en joc si has tancat massa la bola (com la provisional). A la dreta del green hi ha la famosa carretera asfaltada i el mur on Seve va picar per anar a green quan la bola s'hi havia quedat massa enganxada. Jo no vaig tenir problemes per deixar la bola a uns 7 metres de la bandera i fer dos putts. Un par que em va donar una de les satisfaccions més rodones d'aquest viatge. Aquesta Pro-V, amb la data, el resultat i el forat, és, com li vaig prometre, per un dels meus millors amics, en Carles Viejo.

Capítol Sisè

La majestuositat del 18/1 o 1/18 de l'Old Course és mítica. Potser perquè és la imatge més difosa per les càmeres de televisió. El pont, el rierol, l'antic hotel vermell al fons a la dreta, la seu del Royal&Ancient davant del tee del 1. Tot plegat fa que quan t'enfrontes a la sortida del 18, et quedis bocabadat més pendent de la postal en directe, que de clavar el tee a terra. Com que el carrer tampoc representa cap dificultat et dediques a retenir imatges ansiosament, fas anar la càmera de vídeo intentant captar cada detall, cada racó d'aquest impressionant final. Suposo que a base de segles han entès que un bon recorregut de golf ha de tenir uns carrers del 1 i del 18, fàcils, sense perills que t'espantin un començament o un final de volta. I així ho tenen aquests amics del nord. El 18 i l'1, son un mateix carrer. Immens, potser l'equivalent a mitja dotzena de camps de futbol. El carrer és pla, recte i sense bunkers. Tan sols alguna petita ondulació en forma de duna d'herba que a última hora de la tarda, amb el sol a la línia de l'horitzó es fa més evident. La cromàtica d'aquestes darreres hores d'un dia solejat son les ideals per contemplar la bellesa d'aquest camp. Els clars i les ombres descobreixen l'autentica ondulació del terreny i la gamma de verds és infinita. Amb aquest festival de sensacions vàrem atacar el green del 18, únicament defensat per la seva important dimensió i per la seva situació elevada amb respecte al carrer. Allà vàrem fer l'últim putt, un putt que malgrat que fos per bogey, em va donar la impressió de ser l'últim putt en majúscules, un putt dels que tancant un cercle, que marquen un abans i un després.

L'endemà vàrem jugar el Jubilee Course. Un links força més difícil que l'Old. Amb més metres i amb carrers més estrets. El tercer dia vàrem tornar a l'Old, en aquest cas en la

modalitat "Reverse". És a dir, començaves del tee del 1 igualment, però en comptes d'anar al green del 2 tenies que anar al green del 17. Després, del tee del 18 al green del 16 i així fins fer tota la volta al revés. Aquesta modalitat es juga un cop a l'any, a l'abril, per commemorar que al principi dels temps aquest camp es jugava així. Va ser Tom Morris qui fa un segle més o menys, va decidir jugar-lo a la inversa, o sigui com es juga actualment. Reconec que també em va impressionar fer aquest recorregut, va ser divertidíssim, però, que voleu que us digui, jo al Old Course, ja hi havia jugat.

Escòcia és un destí magnífic per viatjar. La seva gent, la seva gastronomia i els seus paisatges son excel.lents. Els camps de golf no son dignes de cap concurs de bellesa, si, però enlloc trobareu aquest regust ancestral del nostre esport en estat pur. Aquí va començar això que ens té enganxats, aquesta activitat que tan bé fa a les nostres estressades neurones, aquesta ciència que ha permès que molts sortíssim de les quatre parets i la pantalla que ens crema la vista, per tornar a xerrar, a badar amb altres espècimens de la nostra raça. Una cosa que fa uns segles es feia als vespres traient les cadires al portal, ara, nosaltres ho fem en camps plens de verd. I tot gràcies a aquests païos amb la cara vermellota, que un dia decidiren deixar el Malta al taulell i començar a treure's les cabòries a cops de pal amb una pedra.

Gràcies.

Joan Perich
Abril del 2003.